Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 16	15. August 1913	62. Aargang

Aandeverdenen.

Af R. M. Bryce-Thomas i »Millennial Star«.

Læren om en Aandeverden, i hvilken Sjælen opholdt sig efter Døden indtil Legemets Opstandelse, var en almindelig antaget Trosartikel i Kristendommens tidligste Dage; men det ser ud til, at den for en stor Del gik til Grunde i den store protestantiske Bevægelse, der er kjendt under Navnet: Reformationen; de Kirkesamfund, som have deres Oprindelse fra Reformationen, forkastede nemlig delvis Læren om Aandeverdenen. Denne store Reformbevægelse havde sine Aarsager. Falske Lærdomme grebe mere og mere om sig i Romerkirken og bleve tilsidst af en saadan Beskaffenhed, at Mange bleve tvungne til at løsrive sig fra Kirken. Lederne af denne Bevægelse vare gode og ærlige Mænd, men de synes at have ladet deres Iver løbe af med sig og at have tilladt sig en altfor hensynsløs Forkastelse af alle de Lærdomme, som de ansaa for at være falske. Pastor Henry B. Browning, en af den engelske Kirkes Gejstlige, siger om dette Emne i Fortalen til sin Bog „Ord i rette Tid": „Som en Følge af den protestantiske Bevægelse bleve i nogle Tilfælde gode Hvedeax oprykkede samtidig med de falske Lærdommes Klinte, hvormed de vare blandede. Vi have et Exempel paa dette i den romerske Kirkes Lære om Skjærsilden, der blev saa grundigt rykket op med Rode af Reformatorerne, at den sande Lære, hvoraf Skjærsilden er en Fordrejelse — Aandens Tilværelse i Aandeverdenen efter Døden — næsten gik fuldstændig tabt."

Det her benyttede Udtryk: Fordrejelse synes at være meget passende, efterson Læren om Skjærsilden ikke helt igjennem er falsk, uagtet den repræsenterer en fejlagtig Opfattelse; thi den hviler paa den store, bibelske Sandhed, at der er et Sted, hvor de udødelige Sjæle af alle Guds Børn her paa Jorden kunne opholde sig i Tidsrummet mellem Legemets Død og dets Opstandelse i en forandret og udødelig Tilstand.

Læren om et saadant Opholdssted eller en Aandeverden er i de senere Aar bleven mere og mere antaget af de kristne Kirker; men den synes ikke at have været fremsat i Reformationstiden, og hvis vi undersøge nogle af Datidens religiøse Afhandlinger, Prædikener eller andre Dokumenter, finde vi, at den ikke er bleven forkyndt i en længere Aarrække derefter. Forfatterne paa den Tid synes i Almindelighed at have haft den Opfattelse, at naar et Menneske døde, gik det enten lige ind i Himlen, hvor Gud og de hellige Engle opholdt sig, eller lige ud i det brændende Helvedes Dyb, til Satans og de fortabte Sjæles Rige. De lærte, at denne Sjælenes Tilstand var uforanderlig, uden noget som helst Haab paa den anden Side Graven for de Uretfærdige og Ugudelige. Hr. Browning er tilsyneladende bekjendt med denne i den protestantiske Kirke almindelige Opfattelse; thi han henleder i den ovenfor omtalte Bog Opmærksomheden paa den Kjendsgjerning, at Troen paa, at alle Mennesker efter Døden gaa lige ind i Himlen eller Helvede, er en meget stor Misforstaaelse af Skriften.

Hvad kunne vi Dødelige vide om dette fjerne, ukjendte Land, hvor vore Afdødes Sjæle opholde sig, og hvortil enhver Sjæl, som nu nyder Livet her paa Jorden i et kjødeligt Legeme, vil vandre før eller senere? I Sandhed kun meget lidt; thi det er os ikke tilladt at have Kundskab om Noget, som vor himmelske Fader har lagt et Slør over. Kun saa vidt, som det har behaget ham at løfte en Flig af dette Slør, ere vi blevne velsignede med et Glimt af noget af dette Liv paa den anden Side Graven, og det, vi have faaet at vide, har trøstet vore Hjerter og styrket og forøget vor Tro paa Guds uendelige Kjærlighed og Barmhjertighed, som naaer ud til alle hans vildfarne Sønner og Døtre, ja endog til Skyggernes Land hinsides Graven.

Vi lære, at i Tiden mellem vore Legemers Død og Opstandelse indgaa vore Aander i Aandeverdenen, som bestaar af to bestemt adskilte Afdelinger, den ene for de Bodfærdige, de Gudfrygtige, de Lydige og Retskafne, den anden for de Forhærdede, de Ugudelige, de Ligegyldige, Verdslige og Onde. Den førstnævnte af disse Afdelinger blev af Herren selv kaldt Paradiset, medens den anden af Apostelen Peter blev benævnet et Fængsel og formentlig har været et Sted, hvor visse Straffe maatte udstaas. Mange Mennesker opfatte Paradiset som ensbetydende med Himlen, men dette er i Modstrid med Bibelen. Jesus sagde for Exempel til den angrende Røver paa Korset, at paa den samme Dag skulde han

være med ham i Paradiset. (Luk. 23 : 43.) Dette Sted kan sikkert ikke have været Himlen; thi tre Dage senere, da Kristus strax efter sin Opstandelse viste sig for Marie, sagde han til hende: „Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader." (Joh. 20 : 17.) Vi vide endvidere, at han først 40 Dage efter sin Opstandelse foer op til Himlen i Skyen og satte sig ved Faderens højre Haand.

Paradiset og Himlen maa derfor være to meget forskjellige Steder. Det var til det første Sted, at Jesus gik med den angrende Røvers Aand, medens deres Legemer hvilede i Graven. Det var der, at denne bodfærdige Synders Sjæl skulde gjøre sig selv værdig til Lyksalighed og Ophøjelse ved at adlyde Evangeliet. Det var vor Frelser selv, som forkyndte Farisæren Nikodemus den Lærdom, at Ingen kunde indkomme i Himmeriges Rige uden at være født saavel af Vand som af Aand. Vi have ingen Beretning om, at den angrende Misdæder nogensinde blev født af Vand eller med andre Ord døbt, medens han var her paa Jorden, og derfor kunde han ifølge Herrens egen Lærdom ikke indgaa i Guds Rige; men paa Grund af sin oprigtige Omvendelse fik han af Frelseren Tilladelse til at gaa med ham til Paradiset og saaledes undgaa den ulykkelige Tilstand, som de Ugudelige og Forhærdede maa gjennemgaa efter Døden i Aandernes Fængsel, hvor de „ere i Forvaring".

Angaaende det sidst nævnte Sted siger den hellige Skrift følgende: „Thi ogsaa Kristus led een Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kjødet, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han og gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, dengang Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, medens Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste igjennem Vand." (1. Peter 3 : 18—20.) Det fremgaar tydeligt af dette, at Guds Søn selv bragte Evangeliet eller Frelsens glade Budskab til disse Aander, som havde været i Forvaring i 2200 Aar, fordi de forkastede Noahs Prædiken, og Peter tilføjer: „Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for Døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Vis i Kjødet, men leve paa Guds Vis i Aanden." (1. Peter 4 : 6.)

Altsaa, ligesom Mennesker i Kjødet maa omvende sig og underkaste sig Evangeliets Love og Ordinancer, før de kunne opnaa Frelse, saaledes maa ogsaa de Menneskers Sjæle, som i dette Liv have lukket deres Ører for Evangeliets Budskab, omvende sig og adlyde dette, før de kunne vente at opnaa Frelse. Denne herlige Lære om Frelse for de Døde, som saaledes er aabenbaret til Menneskeslægten, tilkjendegiver for os Guds store Kjærlighed og overordentlige Langmodighed imod sine Børn her paa Jorden; thi det er jo indlysende, at selv de mest ulydige og gjenstridige af dem ikke ville blive kastede tilside for evigt; men de ville en Gang kunne opnaa Frelse og Saliggjørelse ved sand Omvendelse

og ved at adlyde Jesu Kristi Evangelium i Aandeverdenen paa den anden Side Sløret. Dog ser det ifølge den inspirerede Apostel Peters ovenfor anførte Udtalelse ud til, at det er nødvendigt for disse Aander at blive holdte i Forvaring og gjennemgaa en saadan Straf, som det behager en retfærdig Dommer at tildele dem. Gud er barmhjertig, men samtidig dermed er han retfærdig. Vi vide, at sand Barmhjertighed ikke kan tilsidesætte Retfærdigheden, og derfor er det kun, naar Retfærdighedens Fordringer ere blevne fuldtud tilfredsstillede, at Barmhjertigheden er i Stand til at gjøre sig gjældende.

Medens derfor de Onde og Ugudelige med Angst og Bæven maa se frem til en retfærdig og upartisk Dom, eftersom Døden nærmer sig, kan der ikke være andet end Glæde og Lyksalighed for de Retfærdige og Gudfrygtige, som have annammet og adlydt Evangeliet og i dette Liv forsøgt at udføre deres Pligter ærligt og trofast imod Gud og Mennesker; thi de kunne tillidsfuldt og med Glæde se frem til den Dag, da de skulle forenes med deres lykkelige Brødre og Søstre, de forløste Hellige, paa den anden Side Sløret. For Saadanne er Døden, som Biskop Walsham How siger, kun Indgangsdøren til Paradiset og Paradiset Forgaarden til Himlen.

Dersom vi forsøge at danne os en Mening om Aandernes Liv, ville vi altid finde, at det er vanskeligt for os at begribe, hvorledes det former sig. Som en Forfatter har sagt, er det lettere for os at forstaa det himmelske Livs Glæde, eftersom vi da ville være i Besiddelse af vore Legemer, men i en herliggjort og syndefri Tilstand. En ulegemlig Tilværelse er derimod vanskeligere at fatte. Dog ere vi sikre paa, at vi i dette ukjendte Land hinsides Graven ere i Stand til at gjenkjende og meddele os til hinanden; thi da Kristus forkyndte Evangeliet for Aanderne i Forvaring, maa han have fortalt dem om den Forsoning, som han ved sin Lidelse og Død paa Korset havde tilvejebragt for dem, og disse Aander maa have været i Stand til at høre og forstaa hans Budskab, samtidig med at de kunde se ham og vidste, at han var Verdens Forløser, der nu var kommen til dem med det glade Budskab om deres Udfrielse og for at aabne en Vej for dem, hvorved de kunde opnaa Frelse og Ophøjelse igjennem Evigheden. Dette er det Arbejde, som Profeten Esajas taler om i det 61. Kap. og 1. Vers af sin Bog, idet han omtaler og profeterer om Messias: „Den Herre, Herres Aand er over mig, derfor har Herren salvet mig til at kundgjøre et godt Budskab for de Fattige; han sendte mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Løsladelse!"

Jo mere vi tænke paa Sjælenes Liv i Paradiset, jo mere synes vi at kunne fatte af dets Skjønhed og af den Lyksalighed, som de Aander opnaa, der indgaa til denne Tilstand. Vi ere sikre paa, at Frelseren

vil være der, og at vi som Følge deraf ville kunne glæde os over al Tid at være i hans Nærhed. Den inspirerede Hedningernes Apostel siger i Brevet til Philippenserne, at han staar tvivlraadig imellem to Ting, nemlig at blive i Kjødet og fortsætte Herrens Gjerning eller at bryde op og være sammen med Kristus, hvilket sidste er meget bedre. (1 : 22—23.) Ved en anden Lejlighed fremsætter han ogsaa Ønsket om at forlade Legemet og være sammen med Herren. (2. Kor. 5 : 8.) Ikke alene vil Frelseren være der med de forløste Hellige, men ogsaa Apostlerne, Profeterne, Martyrerne og alle de andre Herrens Tjenere ville byde de frigjorte Aander Velkommen, og paa selve Paradisets Dørtærskel ville disse modtage en kjærlig Velkomsthilsen af dem, som de elskede her paa Jorden, og over hvis Bortgang de sørgede. Hvem er der iblandt os, som ikke har Nogen paa den anden Side Graven, som det vil blive en Glæde uden Lige at mødes med igjen? Hvem af os har ikke en Fader eller Moder, en Ægtefælle, et Barn, en Broder eller Søster, for ikke at tale om kjære og oprigtige Venner, som have forladt os, og som vi have savnet, men som vi ville forenes med, naar vor Vandring her er endt? Døden kan derfor ikke indgyde Frygt hos dem, som dø i Herren. De ville ikke blive kaldte til at vandre tause og ensomme i et fremmed Land. For de Retfærdige har Døden kun en eneste Mislyd, og det er denne: for en stakket Stund at forlade den lille, bedrøvede Kreds af elskede Slægtninge og Venner; men Dødens Braad kjende de Intet til, thi Dødens Braad er Synd. Vi læse, at himmelske Væsener ere beskikkede til at betjene dem, som skulle arve Salighed, og naar disse Sjæle forlade deres jordiske Tabernakel, blive de af disse Herrens tjenende Engle ledsagede til Paradisets skjønne Egne, hvor de sammen med deres Kjære taalmodigt ville afvente den herlige Opstandelsens Morgen.

Der er derfor intet afskrækkende i Døden. Den er blot et Trappetrin til en anden Tilstand, i hvilken Aanderne, befriede for dette Livs Synd, Sorg og Besværligheder, ville blive i Stand til at modtage højere og mere fuldkommen Kundskab, Lykke og Glæde, og selve den Kjendsgjerning, at de ere iblandt Guds forløste Hellige i Paradiset, vil skjænke dem den allerhøjeste Glæde.

De trofaste og oprigtige Mennesker, som have annammet og levet efter Herrens Evangelium, forskrækkes ikke ved Tanken om at forlade dette Liv; thi deres Synder ere blevne borttagne formedelst Jesu Blod, og Døden bliver blot den gyldne Port, gjennem hvilken de indgaa til et Liv i Lyksalighed og Fred og faa Lejlighed til at udføre et større, bedre og mere fuldkomment Arbejde i den Herres Tjeneste, som gjennem sin Kjærlighed til dem har sikret dem evige Boliger i deres himmelske Faders herlige Rige.

„Egen Tydning".

Af Frank J. Kooyman i »Liahona«.

Chikagos Bibelselskabs Kolportage-Afdeling har udsendt en lille Bog: „Svar paa vanskelige Spørgsmaal" af R. A. Torrey. I et af Svarene omtales „Mormon"-Kirken i Forbindelse med et meget vigtigt Princip: Daab for de Døde. Forfatteren siger, at denne Lærdom findes ikke i den hellige Skrift, men maa henregnes til de mange Skikke og Vranglærdomme, der „meget tidligt snege sig ind i Kirken og ikke vare af Gud". Lad os citere Artiklen i sin Helhed — den er ikke for lang, og den vil med det samme vise os, hvor svage og ubetydelige de Bevisgrunde ere, som Sandhedens Modstandere i Reglen benytte:

„Sp.: Hvorledes skulle vi forstaa 1. Kor. 15 : 29.: „Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de Døde?"

Sv.: Det synes paa Pauli Tid at have været Skik, at de Levende bleve døbte for dem, som af en eller anden Grund vare døde uden Daab. Dette er den eneste Henvisning i Skriften til denne Skik.

Det var tydeligt nok ikke en Skik, som Bibelen og Kirken anerkjendte. Paulus anerkjender den ikke her. Han henviser blot til den for at fastslaa, at de, som udførte denne Handling, derved viste, at de troede paa Opstandelsen; thi ellers vilde Daaben for de Døde jo ikke have nogen Betydning. Mormonkirken udfører Daab for de Døde i vore Dage, men det Vers, som de benytte til Støtte for denne Daab, indeholder ikke noget Grundlag for denne Ceremonis Berettigelse. Mange Skikke, som ikke vare af Gud, snege sig meget tidligt ind i Kirken. Apostlerne anerkjendte ikke disse, og de burde heller ikke efterfølges af os. Dersom Paulus havde ønsket, at denne Skik skulde overholdes, vilde han sikkert have sagt noget mere om den, end han gjør her. Han vilde i det mindste have bekræftet eller sanktioneret den, men det gjør han ikke. Dersom vi overveje dette Vers lidt nøjere, ville vi finde, at Paulus ikke alene ikke sanktionerer denne Skik, men at han omtaler den paa en Maade, der tydeligt nok er en Forkastelse af den; thi han afsondrer sig selv fra al Forbindelse med denne Lære, idet han siger: „Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de Døde?" Med dette Ord „de" afsondrer han ikke alene sig selv, men ogsaa dem, han skriver til, fra disse Mennesker, der her ere omtalte i tredie Person, som lade sig døbe for de Døde.

Denne Skik blev senere mere almindelig, men kun blandt Kjættere. Den blev forkastet af Kirken."

En meget mærkelig Maade at raisonnere og fortolke paa! Lad os bruge den samme Methode overfor et andet Skriftsted, valgt i Flæng: „Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes." „Dersom vi overveje dette Vers lidt nøjere" (som vor Bibel-

fortolker siger), „ville vi finde, at (Frelseren) ikke alene ikke sanktionerer denne Hungren og Tørsten efter Retfærdighed, men at han omtaler den paa en Maade, der tydeligt nok er en Forkastelse af den; thi han afsondrer sig selv fra al Forbindelse med denne Lære, idet han siger: „Salige ere de, som hungre og tørste.“ Med dette Ord „de“ afsondrer han ikke alene sig selv, men ogsaa dem, han taler til, fra disse Mennesker, der her ere omtalte i tredie Person, som hungre og tørste efter Retfærdighed.“

Den Skik, at døbe levende Personer for Saadanne, som vare døde uden Daab, blev udført af de Hellige i Kirkens første Begyndelse og blev aldrig forkastet af Kristi Kirke. Pauli Brev til Korinthierne er maaske den eneste direkte Omtale i Bibelen af denne Lærdom, men dette gjør den ikke mindre sand og paalidelig. De Sidste-Dages Hellige bære i al Ydmyghed Vidnesbyrd om, at de have modtaget den „Aand, som kommer fra Gud“, og „idet de tolke aandelige Ting med aandelige Ord“, finde de Beviser paa, at Daab for de Døde er en bibelsk Lærdom, i Udtalelser som disse:

„Efterdi Gud forud havde udset noget bedre for os, for at de (de Døde) ikke skulde fuldkommes uden os. (Heb. 11 : 40.) Kristus... led Døden i Kjødet, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring. (1. Peter 3 : 18—19.) Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige. (Joh. 3 : 5.) Og Frelsere skulle drage op paa Zions Bjerg. (Obad. 21.) Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band.“ (Mala. 4 : 5—6.)

Disse Skriftsteder, der yderligere ere belyste af nyere Aabenbaringers Lys, pege alle hen paa Læren om Frelse for de Døde, indbefattende Daab af Levende for de Døde, og de vise, at Tydninger som M. Torreys ere baade intetsigende og misvisende.

Tankesprog.

Ovenover Indgangsporten til den store Kathedral i Milano i Italien er der tre Inskriptioner. Den ene fremstiller en Krands af Roser, under hvilken disse Ord læses: „Alt det, som behager, er kun midlertidigt.“ Den anden viser et Kors med Ordene: „Alt det, som bedrøver, er kun midlertidigt.“ Den tredie Inskription lyder saaledes: „Kun det, som er evigt, har Betydning.“

— Vanens smaa Lænker ere sjeldent saa tunge, at deres Vægt mærkes, før de ere saa stærke, at de ikke kunne brydes.

N. E. A.

Stor Skolekongres i Salt Lake City.

I Ugen fra den 5. til den 11. Juli har Salt Lake City været iført sit Festskrud. Guirlander, Flag og Vimpler have prydet Husene og Forretningskvarterets Vinduer, og i disse Dekorationer har man hyppigt lagt Mærke til de tre Bogstaver, der staa over disse Linier. Aviserne udsendte »N. E. A«-Udgaver, »Improvement Era« et »N. E. A.«-Nummer, og Theatrene gave »N. E. A.«-Forestillinger osv. Hvad var Anledningen til al denne Staahej, og hvad betød det Hele?

I de Forenede Stater findes der en „Forening til Oplysningens Fremme", maaske den største og ældste i Verden. Den fører sin Oprindelse tilbage til et Selskab, der blev dannet i Boston i 1830, men dens nuværende Navn er »The National Education Association«, der i daglig Tale for Nemheds Skyld forkortes til »N. E. A.«. Denne Forening tæller iblandt sine 8000 Medlemmer saa godt som alle de Forenede Staters ledende Mænd paa Skolevæsenets Omraade, og dens Formaal er at fremme Oplysningen i Landet, forbedre Skolerne og Undervisningen i disse og højne Lærerstandens Intelligens. Den søger ved Hjælp af Generalforsamlinger og Kongresser at gjøre de Enkeltes Erfaringer og Undersøgelser frugtbringende for alle Medlemmerne og afholder derfor hvert Aar en Kongres i en af Landets Storbyer. Dette Aar kom Turen til Salt Lake City, Mormonernes Hovedstad.

Utah, som indtager en saa fremragende Plads paa Oplysningens Omraade, hvis Skoler ere blandt de bedste i Landet, og som forholdsvis bruger flere Penge til de Unges Undervisning end nogen anden Stat i Unionen, var naturligvis stolt over dette Besøg og havde gjort Alt for at gjøre Opholdet for de besøgende 3—4000 Lærere saa behageligt som muligt, saa at de kunde faa et godt Indtryk af Utah og dets Befolkning. Kirken tilbød dem Tabernaklet til Brug for deres offentlige Massemøder, og dette Tilbud blev modtaget med Glæde og bidrog meget til, at Utah valgtes til Kongressens Mødested. Statens Guvernør og Byens Borgmester bød i velvalgte Ord de besøgende Skolemænd hjerteligt Velkommen, og Beretningerne fra Salt Lake City fortælle om den Tilslutning og Interesse, der gjorde sig gjældende under Kongressens mange Møder, og om vore Gjæsters udelte Tilfredshed med den udviste Gjæstfrihed og Modtagelse. De fortælle ogsaa om de vigtige Spørgsmaal paa Skolevæsenets Omraade, der forelagdes og forhandledes, og om Resolu-

tioner og Forslag, som vedtoges, og som ville være til Velsignelse for Skolesagen.

Kongressens ledende Mænd, der ere toneangivende paa Oplysningens Omraade i de Forenede Stater, vare forbausede over det velordnede og tidssvarende Skolesystem, som de bleve Vidne til i Salt Lake City, og mange af dem have formentlig faaet en hel anden Mening om Mormonerne, end de tidligere havde. Udover den Betydning for Utah, som denne Kongres har fra et almindeligt Skolestandpunkt, vil den derfor kunne udøve en anden og for os meget vigtig Indflydelse.

Vort Folk og vor Stat er hidtil bleven og bliver endnu bagtalt, beløjet og ringeagtet over den hele Verden; en af de mest gængse Beskyldninger mod os er den, at vore Medlemmer rekruteres fra de uvidende Dele af Befolkningen, og at de vedblivende holdes i Uvidenhed. Denne Beskyldning kan ikke gjendrives paa nogen mere eftertrykkelig Maade end netop derved, at Repræsentanter fra alle Landets største Skoler faa Lejlighed til ved Selvsyn at gjøre sig bekjendte med de virkelige Forhold, og dette har denne Kongres bidraget til.

Disse Professorer, Højskoleforstandere og Lærere fra alle Dele af Landet opholdt sig en Uge i Salt Lake City og besaa vore Skoler, der repræsentere en samlet Værdi af 30 Mill. Kr., og i hvilke 95,000 Børn undervises af 2637 Lærere og Lærerinder, der faa en aarlig Løn af 5,788,731 Kr. (Lønnen for 1912) eller gjennemsnitlig 2195 Kr. hver! Utah bruger 86 % af Statens Skatter til Skolevæsenet, og dens Lærere staa i Dygtighed paa Højde med de bedste i Landet. Der er kun tre Stater, der forlange den samme Examensgrad som Utah, nemlig New-York, Indiana og Kalifornien. I alle de øvrige Stater kunne Lærerne nøjes med en lavere Examen. Vil Beskyldningen for Uvidenhed med alle disse Kjendsgjerninger for Øje ikke falde kraftesløs til Jorden?

Disse Oplysningens Repræsentanter ville uvilkaarligt spørge: Hvorledes er det muligt, at vi her ude i det fjerne Vesten — i et Land, der for en Menneskealder siden var en øde og ubeboet Ørken, hvor Intet kunde voxe — nu finde en Stat, hvis Indbyggere maa regnes blandt de mest oplyste i Landet, og hvis Skolevæsen er det bedste? De ere ikke anderledes end andre Mennesker; deres Hjælpekilder og Livsforhold have ikke været bedre, snarere værre; hvori ligger da Hemmeligheden? Svaret maa lyde: I den Religion, som disse Mennesker bekjende sig til! En Religion, der lærer, at „Herrens Herlighed er Intelligens"; „Ingen kan blive frelst i Uvidenhed"; „Et Menneske bliver ikke frelst hurtigere, end han erholder Kundskab", og „Hvad som helst Principper paa Intelligensens Omraade, vi erholde i dette Liv, ville komme frem med os i Opstandelsen. Og om et Menneske formedelst sin Flid og Lydighed vinder mere Kundskab og Intelligens end en anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv".

Disse Læresætninger fremsættes ikke som smukke, vellydende Talemaader, men som Aabenbaringer fra Gud, som religiøse Grundsætninger, der gjøre det til en Pligt at søge at give den opvoxende Slægt den bedst mulige Skoleundervisning. Og Overbevisningen om, at Erhvervelsen af Kundskab er nødvendig og befalet af Gud, er den Drivfjeder, der har ansporet Utahfolket til at anvende en større Del af deres Midler til Skoler og Universiteter end noget andet Folk paa Jorden af lignende Størrelse.

Naar disse Skolemænd gaa tilbage til deres Hjem, ville de bringe disse Indtryk med sig, og hvad de end kunne mene om vor Religion, ville de aldrig mere kunne sige, at Mormonerne ere et uvidende Folk. Derfor gjør en saadan Kongres som denne i selve vort Hovedkvarter mere Gavn for Evangeliets Fremgang og mere til at udviske gamle Fordomme og omstøde falske Beskyldninger end 1000 Missionærer i et Aar. Derfor glæder det os, at saadanne Selskaber besøge os og undersøge vore Forhold paa nært Hold; thi derved opnaas netop, hvad vi ønske, nemlig at Sandheden om os maa blive bekjendt for vore Medmennesker.

De to første Bygninger, som opførtes, da Pionererne ankom til Utah i 1847, var en Kirke og en Skole, og »Deseret News« for 27. Novbr. 1850 meddeler, at Skolerne i det Aar vare i en ypperlig Tilstand. Utah var den Gang et Territorium med Brigham Young som Guvernør, og at han var i høj Grad interesseret i Skolevæsenet fremgaar af følgende Tale til Utahs lovgivende Forsamling i 1855:

„Skolevæsenet har hidtil udviklet sig uden videre Bistand eller Opmuntring fra den lovgivende Forsamling. Burde dette Emne ikke tages op til Behandling af denne Forsamling og et bestemt, organiseret Skolesystem vedtages, som vil give ethvert Barn i Territoriet, rig eller fattig, Lejlighed til i det mindste at erhverve sig en almindelig Skoleundervisning.

Jeg veed meget godt, at der allerede er gjort meget i denne Retning gjennem privat Foretagsomhed i de forskjellige Nybygder, og at intet Territorium saa nyt som dette kan rose sig af saa mange gode Skoler og Skolebygninger, men der mangler dog Noget; der er endnu Noget, der maa gjøres...

Ingen er saa meget interesseret i denne Sag som vi selv. Det skulde derfor synes at være denne Forsamlings højeste Opgave at bistaa og virke for Oplysningens Fremme. Nu, da vi have Fred og Ro overalt, er det et passende Tidspunkt at lægge Grundvolden til vore Børns Undervisning, saaledes at vort Skolevæsen vil voxe med vor Vækst og styrkes med vor Styrke og gjøre sin velsignende Indflydelse gjældende hos Børnene af den fattigste og ringeste Borger saa vel som af de Rige og Velstaaende."

I 1850 aabnedes i Utah det første Universitet Vest for Missouri-Floden. Det blev oprettet „til Uddannelse af Lærere og for at bringe vore Drenge og Piger i Forbindelse med vor Tids højere Tanker og Rørelser".

Som det ses af ovenanførte Udtalelser af Brigham Young, var han

en ivrig Skoleven og lagde i Forening med sine Trosfæller Grundvolden til Utahs Skolesystem, som vi nu ere saa stolte af, og som er en Pryd for Staten, en Ære for Mormonfolket og et Exempel for hele Nationen. Alle Kirkens Ledere have været virksomme i Oplysningens Tjeneste og have lært Folket, at Oplysning og Kundskab ere nødvendige ikke alene for at kunne kæmpe Livets Kamp, erhverve sig det daglige Brød og leve lykkeligt her paa Jorden, men ogsaa og endnu mere fordi det var en Befaling fra Gud og nødvendig for vor Frelse og Ophøjelse i hans Rige, at al den Oplysning og Kundskab, vi erhverve os i dette Liv, gaar med os ind i den næste Verden og er den eneste Skat, vi kunne tage med os, naar vi dø.

Derfor er Beskyldningen om Uvidenhed den mest uretfærdige, der kan udslynges imod os, og hvis vore Venner vilde undersøge de virkelige Forhold, vilde de faa en anden Mening om os og vor Religion. Dersom Lærere i Skoler og Seminarier herefter ville stemple denne gamle Præsteløgn med dens rette Navn — og det maa de gøre, hvis deres begejstrede Udtryk paa Kongressen om os og vore Skoler have været ærligt mente — da vil »N. E. A.«s Besøg til Utah være af uvurderlig Nytte for Staten og dens Befolkning og oplyse mange Mennesker om „Sandheden om Mormonerne". J. S. H.

Missionsnyheder.

Efteraarskonferencerne ville blive afholdte som følger:

Aarhus....	Lørdag og Søndag	27. og	28.	Septbr.
Aalborg ...	„ „ „	4. og	5.	Oktbr.
Kjøbenhavn.	„ „ „	11. og	12.	„
Kristiania ..	„ „ „	18. og	19.	„
Trondhjem .	„ „ „	25. og	26.	„
Bergen	„ „ „	1. og	2.	Novbr.

Afløsning. Ældste Andrew E. Lauritzen er løst fra sit Arbejde i Aalborg Konference med Tilladelse til at rejse hjem. Han forlod Liverpool den 6. August med Dampskibet „Tunician".

Ankomst. Følgende Brødre ankom til Kjøbenhavn den 2. August for at virke som Missionærer i den skandinaviske Mission: Heber S. Nielsen, Heber Johnson, Abel Poulsen og August V. Nielsen fra Salt Lake City, Wm. Jensen fra Brigham City, Utah, og Ole Anderson fra Pleasant Grove, Utah.

Beskikkelse. Disse Brødre ere beskikkede til at virke i følgende Konferencer: Heber S. Nielsen og Wm. Jensen i Aalborgs, Heber Johnson og Ole Anderson i Aarhus, Abel Poulsen i Kristianias og August V. Nielsen i Kjøbenhavns Konference.

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

8. Amerikas Profet.

Amerika „er den gamle Verden". Der er endnu en Ting, som jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed paa med Hensyn til Profeten Joseph Smith. Han er først og fremmest en amerikansk Profet. Han er ikke „Drenge-Profeten". Jeg synes ikke om dette Udtryk. Han er ikke „Profeten fra Palmyra". Han er Tidernes Fyldes Husholdnings store Profet; men dersom han skal lokaliseres, maa det være som „Amerikas Profet".

Man begaar en stor Fejl ved at antage, at Joseph Smiths Efterfølgere eller Tilhængere ikke kunne være patriotiske Amerikanere. Det maa de tvertimod være i høj Grad. Lad mig standse her og vise, at det forholder sig saaledes:

„For i Adam-ondi-Ahman
Zion staar, hvor Eden var."

Hvad er Meningen med dette? Det betyder, at Profeten lærte, at det amerikanske Fastland ikke er den nye Verden, men den gamle; at Edens Have var i Amerika. Adam-ondi-Ahman, det Sted, hvor Adam boede efter at være uddrevet af Edens Have, blev af Profeten erklæret for at være i Missouri, i Grand-River-Dalen. Han fortæller os, at den antediluvianske Tidsperiodes Patriarker samledes her, at de velsignede Adam, eller „Michael", den „Gamle af Dage", og at han stod op iblandt dem og velsignede Patriarkerne og alle sine Efterkommere samt forudsagde, hvad der skulde møde dem til den sidste Slægt.

Blandt disse Patriarker var Enok bekjendt for sin store Gudfrygtighed. Han grundlagde en Stad her paa den vestlige Halvkugle og kaldte denne Stad „Zion", et Opholdssted for de rene af „Hjertet; „thi dette er Zion" — hvor dette Ord hentyder til et Folk — „de rene af Hjertet". — Derfor: „Zion staar, hvor Eden var", her i Amerika. Senere lære vi, at „Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere; thi Gud tog ham". Det vil ifølge det nye Testamente sige, at Gud tog ham bort, for at han ikke skulde smage Døden, og Joseph Smith siger, at dette ogsaa skete med Staden, hvorfor det blev sagt: „Zion er flygtet".

Aarhundreder senere, efter Syndfloden, ledte Herren Jareds Kolonni fra Euphrat-Dalen til dette vestlige Fastland, og sexten Hundrede Aar senere kom Nephiterne fra Jerusalem. Til begge disse Folk sagde Herren, at det var et „velsignet Land fremfor alle andre Lande". Efter sin Opstandelse besøgte Frelseren dette velsignede Land og kundgjorde, at den hellige Stad skulde blive bygget her, og at dette Arbejde skulde udføres

af Israels Hus, hovedsagelig af Patriarken Josephs Efterkommere i Forening med de hedenske Folkeslag, der havde Arveret i Landet. Denne Stad skulde kaldes „Zion" eller „Det nye Jerusalem" — det „Zion", hvorfra Loven skulde udgaa, ligesom Herrens Ord udgaar fra Jerusalem. Paa Grund af, at denne Stad, Zion, en Gang skal bygges her paa det vestlige Fastland, og tillige fordi Enoks Zion var her, kaldes Amerika for „Zions Land".

De Forenede Staters Grundlov inspireret af Gud. Joseph Smith lærte ligeledes, at de Forenede Staters Grundlov var et guddommeligt inspireret Dokument. „Det er ikke Ret", lader han Herren sige, „at Nogen skal være en andens Træl". Derfor skal Grundloven „opretholdes til Enhvers Ret og Forsvar, efter retfærdige og hellige Grundsætninger, at Enhver kan handle i Lære og Grundsætning med Hensyn til Fremtiden, ifølge den moralske Handlefrihed og Myndighed, som jeg (Herren) har givet ham, at Enhver kan være ansvarlig for sine egne Synder paa Dommens Dag. Og i denne Hensigt har jeg givet dette Lands Grundlov, ved vise Mænd, hvem jeg frembragte i dette Øjemed."

Joseph Smiths Tilhængere betragte altsaa de Forenede Staters Grundlov for at være inspireret af Gud. Jeg tænker dog sommetider, at vi ikke tilfulde fatte, hvad dette betyder. Vi ere tilbøjelige til at se for overfladisk paa Tingene og give os ikke Tid til at analysere dem. Hvad mene vi, naar vi sige, at vort Lands Grundlov er et inspireret Dokument? Der forstaas derved uden Tvivl først og fremmest, at Gud anerkjender Folkets Ret til at regjere sig selv i politisk Henseende. Det er saa at sige et Udtryk for Guddommens Tro paa Menneskets Evne til at styre sig selv. Det betyder, at Folket i alle sine politiske Affærer er Herre; thi deri bestaar Hovedforskjellen mellem den amerikanske Regjeringsform og alle andre politiske Regjeringssystemer. Vi ere ikke altid heldige i vor Udtryksmaade. Vi lade ikke altid vort Sprog svare til vore Meninger. Til Trods for den her omtalte Kjendsgjerning, at Folket er Nationens Herre, tale vi dog om og bede for „dem, som herske over os", hvorved vi mene Præsidenter, Ministre, Senatorer, Guvernører og lignende; men de ere ikke „Herskere"; de ere Folkets Tjenere, valgte til for et begrændset Tidsrum at lede Landets Affærer i Overensstemmelse med Loven og efter Grundlovens Forskrifter. De ere Tjenere; de herske ikke. Folket alene er Herre — Folket alene er Hersker, og det nominerer og vælger sine Tjenere. Endvidere giver denne Grundlov Trykke- og Talefrihed og sørger for hvert enkelt Menneskes personlige Frihed og Uafhængighed. Den garanterer Religionsfrihed, altsaa en fri Kirke saavel som en fri Stat, adskilte fra og uafhængige af hinanden. At tro paa, at den Grundlov, som indeholder alle disse Ting, er inspireret af Gud, er at tro, at saavel hver enkelt af disse Ting som dem alle tilsammen er bestikket af

Gud ved vise Mænd, som han oprejste til at indføre denne Regjeringsform. At nægte Folket Udøvelsen af disse deres Rettigheder; at forsøge, ligegyldigt paa hvad Maade, at fratage Folket dets Sæde som Nationens Herre, at tilintetgjøre dets Hensigter og Villiesytringer eller give det et andet Resultat, end det selv efter eget Skjøn og uden ydre Paavirkning ønskede at opnaa, er at sønderbryde de Ting, som Gud har beskikket.

I det ovenanførte Citat, hvor det Regjeringssystem, som de Forenede Staters Grundlov etablerer, siges at være inspireret af Gud, kunne vi ligeledes skjelne Guds Hensigter med en saadan Regjeringsforms Oprettelse. Denne Hensigt er, at ethvert Menneske kan blive personlig og direkte ansvarlig overfor Gud for sine Handlinger som Borger i Landet — „at Enhver kan være ansvarlig for sine egne Synder paa Dommens Dag". Dette Princip er dog meget tydeligere forklaret i Mormons Bog end i det anførte Citat. Den Begivenhed, som gav Anledning til, at det blev omtalt, fandt Sted i den første Mosiahs Regjeringstid og paa et Tidspunkt, som svarer til den sidste Halvdel af det 2det Aarhundrede før Kristus. Den gamle Konge foreslog at forandre Regjeringsformen fra et Kongedømme til en Republik, og idet han fremstiller sit Forslag, siger han:

Det er ikke almindeligt, at Folket ved sin Stemme begjærer Noget, der strider mod, hvad Ret er, men det er almindeligt, at den mindre Del af Folket begjærer det, som ikke er Ret; derfor skulle I iagttage og gjøre dette til eders Lov, at I ordne eders Anliggender ifølge Folkets Stemme. Og dersom den Tid kommer, at Folket stemmer for Uretfærdighed, da er Tiden kommen, at Guds Straffedomme ville komme over eder; ja, da er Tiden kommen, at han vil hjemsøge eder med stor Ødelæggelse, ligesom han hidtil har hjemsøgt dette Land... Og jeg befaler eder at gjøre dette i Herrens Frygt, og jeg befaler eder at gjøre dette og ikke have nogen Konge, saa at hvis dette Folk begaar Synder og Misgjerninger, skulle disse komme over deres egne Hoveder. Thi se, jeg siger eder, at mange Folks Synder ere blevne foraarsagede ved deres Kongers Ugudelighed, og derfor hviler Ansvaret for deres Ugudelighed paa deres Kongers Hoveder. Og nu ønsker jeg, at denne Uligheden ikke mere skal findes i dette Land, i Særdeleshed iblandt dette mit Folk; men jeg ønsker, at dette Land maa være et Frihedens Land, og at ethvert Menneske maa nyde sine Rettigheder og Friheder ligesaa længe, som Herren finder det tjenligt for os at leve og besidde Landet; ja, endog saa længe som nogen af vort Afkom findes i Landet."

(Fortsættes.)

Racer og Civilisationer.

Hvis det var nødvendigt at føre Bevis for Kristendommens Indflydelse i Verden, kunde vi finde et saadant i den Forskjel, der er paa de Folkeslag, som ere blevne paavirkede af den, og paa de andre.

Den asiatiske Folkestamme var en Gang Civilisationens Fanebærer. Fra Asien kom nogle af Verdens største Opfindelser, ja selv vore Bogstaver. Fra Asien kom de første Ideer til en Maler- og Billedhuggerkunst og til Arkitektur. De mest forunderlige Religionssystemer og store Krigere og Ledere blandt Menneskene kom ligeledes fra Asien. Tilsyneladende kunde Tigris-Dalen og de østasiatiske Nationers Civilisation godt vedblivende uforstyrret have udviklet sig. Men det gjorde den ikke.

Den egentlige Aarsag til Udviklingens Standsning blandt de asiatiske Folk var deres religiøse Systemer. Hverken Buddhaisme, Shintoisme eller Muhamedanisme indeholder noget Princip, der anerkjender Menneskets personlige Handlefrihed, og uden individuel Frihed kan der ikke være virkelig Fremgang. Froude henviser til denne Kjendsgjerning, idet han citerer følgende fra de Jagttagelser, som en Embedsmand i Regjeringens Tjeneste har gjort:

„I Englændere mene, at Frihed betyder det samme i alle Dele af Verden, og at alle Mennesker i lige høj Grad have fortjent den. I kunne ikke begaa en større Fejltagelse. Frihed hos eder betyder, at I have Ret til at herske over eder selv, og at det er Tyranni at være underkastet Andres Herredømme. Frihed blandt asiatiske Folk betyder, at de have Ret til at lade sig beherske, og at tvinge dem til at herske over sig selv er Tyranni."

Froude siger selv videre om de oplyste Indfødte i Asien, at „de overgaa vore egne Studenter i Metafysik, Filosofi og Matematik", men alligevel ere de „svage Stakler med Professorhjerner og Harehjerter", og at „Konkurrencesystemet, der er den moderne Udviklings Afgud, er bleven prøvet i Kina i Tusinde Aar og har frembragt den svageste og mest fordærvede Rigsstyrelse, som Verden nogensinde har set".

Kristendommen kom til Verden med Frihedens Budskab, fremført under Sandhedens Skjold, og Antagelsen af dette Budskab udgjør hele Forskjellen paa Vesten og Østen. I Middelalderen var Europa ganske vist truet af den samme Skjæbne, som ramte Asien; thi aandeligt og politisk Tyranni blev paatvunget Nationerne, men Sandhedens Sæd var saaet og blev ikke ganske udryddet. Vidner vedbleve at tale, om end i Sæk og Aske, indtil Reformationen kom og Verden for anden Gang frelstes, om vi kunne bruge dette Udtryk.

Vi tro paa et Millennium. Vi tro, at alle Jordens Nationer og Folkeslag gjennem Jesu Kristi Evangelium ville blive forenede til et

stort Broderskab. Dette betyder dog ikke, at de forskjellige Racer ville blande sig med hinanden. Det betyder, at hver Race, Nation, Stamme og Tungemaal skal bo indenfor sine egne bestemte Grændser; at Alle ville leve i Fred og Harmoni med hinanden, ligesom saa mange Stater i een stor Forbundsregjering, og at Jorden vil være stor nok til Alle.

Deseret News.

Missionærernes Rapport for Juli 1913.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
John F. Petersen.	Aalborg	7	3922	33	1718	126	63	2		1
Peter H. Sørensen	Aarhus	15	11421	168	5493	432	86	8	2	2
N. L. Hansen	Kjøbenhavn	14	11204	586	5600	298	95	2		1
Hyrum D. Jensen	Bergen	11	6018	227	3060	544	94	10		5
C. M. Nielsen	Kristiania	16	9517	510	3459	660	94	6	6	
James C. Bolander	Trondhjem*)									
Totalsum for Missionen		63	42082	1524	19330	2060	432	28	8	9

Ovenstaaende Rapport for Juli viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Kjøbenhavns Konf. 800, 2. Aarhus Konf. 761.

2. Bøger omsatte.

1. Kjøbenhavns Konf. 42, 2. Kristiania Konf. 32.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Kjøbenhavs Konf. 400, 2. Aarhus Konf. 366.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 49, 2. Kristiania Konf. 41.

*) Var endnu ikke modtaget, da Bladet gik i Trykken. Vi opfordre vore Konferencesekretærer til at indsende deres Rapport ikke senere end den 7. i hver Maaned. Red.

Indhold:

Aandeverdenen 241
„Egen Tydning" 246
Tankesprog 247
Redaktionelt:
N. E. A. Stor Skolekongres i Salt Lake City 248
Missionsnyheder 251
Joseph Smith, den profetiske Lærer 252
Racer og Civilisationer 255
Missionærernes Rapport 256

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade II, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen.)